

ESQUERRA

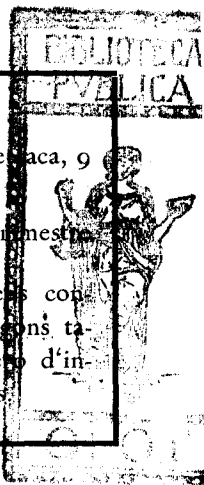
REDACCIÓ:

Màrtirs de l'Escola, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestral

ANUNCIS: Preus convencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions

ANY I - NÚMERO 16

OLOT, 29 DE SETEMBRE DEL 1934

PREU 15 cèntims.

EDITORIAL

En un tombant de la vida

per
A. DOT - ARXÉ

Nuvolades denses, pressagiant malefics i tempestes, es revolten en l'horitzó polític de la República; enormes, negres i encastellades, amenacen xocs violents; ningú pot preveure si la pluja serà lleugera o torrencial i si pot o no ésser benefactora a l'assedada espiritual del poble.

Però, l'espectacle és anguniós, el vent, que podria netejar l'espai, no es percep i l'esperança d'una serenitat i d'una harmonia còsmica s'allunya. Sentim tan aprop el frec del fatal desenllaç que ens passa el que acostuma succeir al que es troba, desitjant-ho, però sense adonar-se'n gaire, en el moment de realitzar-se el somni de la seva vida; i és que sabem que després de la tempesta totes les coses prenen un color nou, que els sons dringuen més clar al nostre esperit i que l'estructura nova, per llei natural indestructible, conseqüència del desvetllament progressiu de la consciència i el pensament, permetrà, en el seu període constructiu, una afermança del nostre sentiment d'humanitat.

Que per decidir la batalla caldrà posar-hi tota l'empenta, ja ho sabem; no en va sentim que se'ns tapen els narius i que els pulmons lluiten, amb la fetor que es desprèn de les ales dels còrps que vigilen, per occir als que no s'avenen a viure en el marc tenebrós i miserios que senyalen en l'espai.

Es imperativament que un afany de renovació ens empeny. La mena de frissança que ens produeix no ens és pas desconeguda. La sentíem fa uns tres anys, —potser no era tan fina, tan precisa;— concreció de somnis i aspiracions que plau i agullona alhora, com un desig d'alçar una teia que ho abranda tot, el què estimem i el què ens fa nosa, per crear bé una vida nova.

I heus aquí l'angúnia del moment, quan aleshores ens punyia la frissança no hi havia horitzó, tot era tenebra; l'ansia del poble per transformar-se no es podia contenir, la guiava un pensament comú, però la densitat de tremp no era pas igual; faltava la cançó que unís totes les veus, i això féu que la tempesta no s'allunyés per sempre i que restessin petits núvols, gairebé imperceptibles. La llum feta de cop ens va cegar i va aigualir l'empenta i mentrestant s'inflaven els núvols i s'enraria l'ambient, s'havia deixat pòssim del passat que es bandejava i l'amenaça tornava a aixecar-se insolent.

I, al desvetllar-nos, veiem com l'horitzó torna a tapar-se com abans, i com si tot hagués estat el somni d'una clària d'esperança, s'acreja el neguit i es concreta l'afany de trobar la tonada, prou potent, que ofegui els defectes que separen els homes i prou penetrant que els uneixi a tots en la mateixa vibració.

Sols així podran esquinçar-se els núvols i la pluja serà bona per l'esperit.

JAUME CARNER, HA MORT!

La premsa del dijous passat, ens assabentava de la pèrdua molt sensible d'un altre dels homes il·lustres de Catalunya. En Jaume Carner, catalanista fervent, havia posat tota la seva vida al servei de l'ideal. Polític de visió claríssima, intervingué eficaçment en l'organització de la República i de l'Autonomia de Catalunya. Tots els catalans, han de sentir fonament arrapada al cor la pèrdua d'un dels homes més preeminents de la nostra terra.

Rebequeries

La desgràcia ens persegueix. Gairebé en cada un dels nombres del nostre periòdic hem de comentar, blasmar o riure'ns —tanseval!— d'una facècia del divertit confrare olotí «El Deber», esforçat degà de la nostra premsa ciutadana.

I això, amics, l'haver d'estar sempre a l'aguait de les embestides que ens dedica el confrare, és una feina ben ingrata. Hem de tocar, la major part de les vegades, uns temes tan baixos de sostre, tan revoltosament ridículs —el nu d'una estatua, la lligacama d'una artista de cinema que han vist massa arremangada en un cartell, el cul d'un banyista massa excessivament dibuixat sota un mallot,— que la ploma, en un excés de dignitat periodística, s'ens resisteix, moltes vegades, a comentar-ho degudament. Per això, quasi sempre i per les «petites triquiñueles» que representen acostumem fer-hi una mica de brometa a llur entorn.

Ara, però, la cosa és diferent. La setmana passada i en un article que vol ésser una rèplica al que va escriure en aquestes pàgines el diputat al Parlament Català senyor Fàbrega i Pou, «El Deber» ens diu unes coses que ens han fet posar seriosos de debó.

Després de denunciar el nostre *veri* antireligiós, la nostra *ruindad* (sic) i baixesa, la nostra fobia contra Déu, contra el Papa, contra la Curia, contra els capellans, freres, monges, escolans i sagristans, ens amenaça, encara que veladament, amb una fulminant excomunió, amb aquestes paraules: «No tindrem el deure d'entregar a l'autoritat eclesiàstica el número de canvi que rebem «d'Esquerra» i estar a la prudència de dita autoritat, sempre més encertada que la nostra, sobre l'oportunitat i el modo d'impugnar les seves doctrines?»

Què heu fet, doncs, desgraciats fins ara? Quin dimoni astut us ha fet gustar de la fruita prohibida? Com heveu pogut tacar les vostres mans innocents amb l'excrement impur que regalima del nostre paperot infecte? Ha estat per una imprudent tafaneria o per la voluptuositat (que tot podria ésser) de regalar els vostres ulls en les escenes de cinema que sovint publiquem, massa *escabroses*, que dieu vosaltres?